I Allahs, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn

Trosfrihet i Islam: att förlåta och vända andra kinden till...

Islam är en naturenlig religion. När det gäller människan är allt tvång så till den grad oförenligt med universums gudomliga system, att om Gud Allsmäktig hade velat påtvinga människan Sin vilja, skulle det inte ha funnits någon skillnad mellan människan och vilken åsna, träd eller sten som helst! Islam står helt i samklang med den mänskliga naturen och fastställer en så underbar princip när det gäller absolut frihet i samvets- och trosfrågor, att detta utgör ett glänsande exempel för hela världen.

Inte bara vissa religioner, utan även olika filosofiska riktningar motsätter sig åsiktsfriheten, och anser att tvång är tillåtet och nödvändigt. Islam tillåter inte alls något sådant!

Islam har fastställt den idealiska formen för frihet i samvetsfrågor. Beträffande detta har Gud Allsmäktig sagt:

"Detta är den naturenliga religionen som innehåller en perfekt vägledning."

Ingen annan trosuppfattning uppfyller i så hög grad de mänskliga behoven eller är till större gagn och välsignelse för människan, eller visar människan tydligare de sätt på vilka hon kan nå närmare Gud. Det är islam ensam som öppnat alla de portar genom vilka man kan nå Gud. Men islam ålägger inget tvång, och tillåter det inte heller!

Så detta är den lära som vann arabernas hjärtan! Var det kanske tvång som övervann dem som hade utsatt den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) och hans följeslagare för de grymmaste förföljelser i över tretton år?

Var det det att den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) den dag då Mecca föll, kungjorde: "Inget klander skall vila över er denna dag"; – var det en kungörelse om tvång eller om kärlek och frihet? Det innebar att han förlät dem allt, och därigenom illustrerade han den eviga sanningen att det endast är Gud Som belönar och bestraffar, och att han själv inte tänkte utkräva någon hämnd av dem.

De som hade fått utstå trakasserier av alla slag gav upp alla sina anspråk på vedergällning och lämnade kvar sina ägodelar i de händer som lagt beslag på dem.

De återvände till Medina utan att återkräva en enda sten en gång... Detta kan inte uppnås genom tvång!

(Utdrag ur en fredspredikan av den tredje kalifen, Hans Helighet Mirza Nasir Ahmad).